నేను చేసిన నేరం ఏమిటి ?

అదొక మహాజన ప్రవాహం,

ఆనందోద్రేకాల కెరటాలతో నిండిన జన ప్రవాహం. సముద్రగర్భంలో నడయాడే తిమింగలాలు, మొసళ్ళు, పాములవలె ఎన్నోరకాల అవమానాలు, బాధలు, శంకలు గుండెలను కలచివేస్తున్నా, విముక్తి లభించిందన్న ఆనందంతో, మాతృభూమిని చేరుకుంటున్నామన్న సంతోషంతో అందరిముఖాలలోను వెలుగు కెరటాలు ఊగిసలాడుతున్నయ్.

అందరి గుండెల్లోను ఏదో విషాదం.

కాని అందరి కళ్ళలోను ఏదో ఆశ.

తమ గుండెల్లో కరడుకట్టిన చీకట్లును పారద్రోలే మహత్తరశక్తి ఏదో మాతృభూమిలో ఉన్నట్లు ప్రతి ఒక్కరూ భావిస్తున్నారు. అందుకే ఆ ప్రయాణం, అందుకే ఆ ఆరాటం.

పీడకలలాటి భూతకాలాన్ని భారతదేశపు పొలిమేరల లోనే విడిచిపెట్టి, నిన్న మొన్ననే అవతరించిన సర్వస్వతంత్ర బంగ్లాదేశ్‌లో సరిక్రొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించాలన్న కోరికతో అందరూ ముందుకు సాగిపోతున్నారు...ఏడెనిమిది నెలలుగా భారతదేశంలో తలదాచుకున్న బంగ్లాదేశ్ శరణార్థులు.

మానరక్షణకోసం ప్రాణరక్షణకోసం యిల్లువిడిచి పారిపోయిననాటికి ఆమె పట్టుమని పదిరోజులుకూడా నిండని పెళ్ళికూతురు.

ఈ ఎనిమిది నెలలోను తను జీవితంలో ఉండే చీకటి కోణాలన్నిటినీ దర్శించింది. వక్రమార్గాల తీరుతెన్నులను పరిశీలించింది. మానవాకారాల్లో ఉండే మృగాలెన్నిటినో చూసింది. రక్తపుమడుగులలో నడచింది. కన్నీటి వాగులలో యీదులాడుతూ ప్రయాణం చేసింది.

ఆ అనుభవాలన్నీ తనని భౌతికంగా కఠినురాలిని చేసినయ్. కాని తన మనసు మాత్రం యిప్పటికీ వెన్నముద్దే. అది యీ నాటికి మధుర సౌరభాలను విరజిమ్ముతున్న విరజాజే!

తన మనసులోని ఆ మార్దవాన్ని, మాధుర్యాన్ని యిన్నాళ్ళూ ఎవరికొరకు కాపాడుకుంటూ వస్తోందో అతని కోసమే తన యీ ప్రయాణం.

ఎన్నో అసహ్యాకరమైన అనుభవాలను, దుర్భరమైన

దారిద్ర్యాన్ని, రోగాలను, ఆకలిని తట్టుకుని నిలబడి యింకా ప్రాణాలతో తను మిగిలిఉన్నది తన ప్రియుడు, స్నేహితుడు, దైవం అయిన తన భర్తకోసమే!

ఎనిమిదినెలల క్రితం తన శరీరం బంగారుకాంతులను వెదజల్లుతూ ఉండేది.

అతను 'నీ శరీరకాంతిలోని తీక్షణతను చూడలేక నా కళ్ళు చీకట్లు గ్రమ్ముతున్నయ్ సుమా' అనేవాడు.

'దేవాలయం ముందున్న కోనేట్లోని తామరపువ్వుల్లా ఎంత అందంగా, స్వచ్ఛంగా ఉంటయ్ నీ కళ్ళు?' అనిఆశ్చర పోయేవాడు అతను.

"నీ పొడుగాటి మెత్తని శిరోజాలమీాద పడుకుంటే వేరే పరుపులెందుకు నాకు?" అనేవాడు కొంటెగా.

కాని యీనాడు తన శరీరంలో అతనిని ఆనందపరచే సౌందర్య చిహ్నాలేమీా లేవు.

తైలసంస్కారంలేక తన శిరోజాలు బిరుసెక్కిపోయి నయ్. చాలావరకు ఊడిపోయినవి కూడా. స్నానపానాలు లేక శరీరం వన్నెతరిగింది. అరచేయి మందాన మట్టిపేరుకు ఉంది తన శరీరం. తన కళ్ళు కోనేటిలో తామరపువ్వుల్లా విశాలంగా ఉన్నా ఆనాటి పవిత్రత, మాధుర్యం ఇప్పుడు లేవు.

ఐనా తన భర్త తనని చేరదీస్తాడన్న ధైర్యం తనకు

ఉంది. తనలో శరీరాకర్షణ ఏమీ లేకపోయినా ప్రేమిస్తాడన్న నమ్మకం ఉంది.

తన భర్త విద్యావంతుడు, వివేకి 'శారీరక సౌందర్యం తాత్కాలికమైనది. అసలు శరీరమే అశాశ్వతం. కాని ఆత్మ శాశ్వతమైనది. అని అతననగా తను ఎన్నిసార్లు విని పరవశించ లేదు? అలాటి ఉత్తముడికి భార్యగా అవటం తనది ఎంత అదృష్టమో!

భర్తని గురించిన ఆలోచన రాగానే ఆమె మనశ్శరీరాలు రెండూ మధురభావాలతో, భక్తిశ్రద్ధలతో పులకించి పోయినయ్. ఈ ఎనిమిది నెలలుగా అతను తనకోసం ఎంతగా పరితపించిపోయేడో! ఎంతగా విలపించేడో! తను కనపడలేదని ఎంతగా కృంగిపోయేడో! తను చనిపోయేననుకుని ఎంతగా కుమిలిపోతున్నాడో!

బరువైన ఆమెగుండె ఎగిరిపడి, కళ్ళలోకి కన్నీటిని చిమ్మింది. ఆ కన్నీరు ఆమె బుగ్గలమీదుగా కారుతుంటే తుడుచుకోవటానికి ప్రయత్నించకుండా అలాగే వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది.

ఆమె ఏడుపు విని కాబోలు ఎవరో మెల్లగా ఆమె బుజంమీద చెయ్యివేసేరు. ఉలికిపడి చూసింది ఆమె.

"ఏడుస్తున్నావా? ఎందుకు? కన్నీళ్ళను, బాధలను కట్టగట్టి అవతల పారవేయవలసిన యీ సమయంలో కన్నీ రెందుకు చెల్లీ?" అంది.

ఆమె ఒక ముస్లిం యువతి. మురికిబట్టలమధ్య మరింత ఉజ్వలంగా ప్రకాశిస్తున్న ఆ ముస్లిం యువతి సౌందర్యాన్ని, ఆమె ముఖంలోని నిబ్బరాన్ని చూసి అచ్చెరువొందింది ఆమె.

"నీ సంగతి వాళ్లూ వీళ్లూ చెప్పగా విన్నాను. ఇంక నాకంటే నువ్వే అదృష్టవంతురాలివి. నా కథ చెప్పనా?" అంది.

ఆమెకి ఏం మాట్లాడాలో తోచక అలాగే కూర్చుని ఆమె వంకనే రెప్పవాల్చకుండా చూచింది.

ఆ ముస్లిం యువతి ప్రారంభించింది. "నా పేరు అజీబ్! నా పేరుకు తగ్గట్టుగానే నా జీవితంకూడా చాలా చిత్ర విచిత్రంగా మారిపోయింది." అంటూ కారుమేఘాల మధ్య మెరుపు మెరిసినట్లు అంతటి విషాదంలో కూడా తళుక్కుమనే నవ్వును నవ్వింది, "నా అవతారం చూస్తే యిప్పుడు నేను అడుక్కుతినేదాన్లా ఉన్నాను. కదూ? కాని నేను ఢాకాలోని ఒక శ్రీమంతుడి ఏకైకపుత్రికనంటే నువ్వు నమ్ముతావా?" అన్నది అజీబ్.

ఆమె మరింత ఆశ్చర్యంగా, శ్రద్ధగా చూసింది అజీబ్ వైపుకు. "నేను యీ స్థితికి రాకముందు మెడిసిన్ విద్యార్థినిని మార్చినెల మధ్యలో పరీక్షలు దగ్గరకు వస్తున్నాయన్న భయంతో శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నాం మేమందరం.

ఉన్నట్లుండి అర్ధరాత్రివేళ మా హాస్టలు దరిదాపుల్లో బాంబులు ప్రేలిన శబ్దం వినిపించింది.

"అందరం భయంతో గడ్డకట్టుకుపోయేం. ఆ సమయంలో ఆ ప్రాంతంలో బాంబులెలా పేలినాయో, పోలీసులు ఏమయినారో ఏమీ తెలియలేదు మాకు.

హాస్టల్‌లో పనిచేసే నౌకరు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి యాహ్యాఖాన్ తూర్పుబెంగాలులో బాంబులువేసి సర్వనాశనం చెయ్యమని సైనికులకు ఆదేశించాడట. అందుకే వేల సంఖ్యలో యాహ్యాఖాన్ సైనికులు వచ్చి తూర్పుబెంగాలులోని పట్టణాలను, పల్లెలను విధ్వంసం చెయ్యటం ప్రారంభించేరు.

"ఆ విధ్వంసానికి వారుపయోగించిన సాధనాలు బాంబులు, తుపాకులు, టాంకులే కాదు. అంతకన్న భయానకమైన పాశవిక ప్రవృత్తిని వారు ప్రదర్శించసాగేరు.

"పంట పొలాలను, నిలువ నీడనిచ్చే ఇళ్ళను విధ్వంసం చేయటంతో వారికి తృప్తి కలగక పరువంలో ఉన్న పడతులను, పసితనం వీడని బాలికలను, ఆఖరికి జవసత్వాలుడిగిన వృద్ధురాండ్రను కూడా తమలోని పశువాంఛలకు ఆహుతి చేయసాగేరు.

"మా హాస్టలంతా ఆ వార్త విని భయంతో దద్దరిల్లి పోయినది. క్షణంలో హాహాకారాలు మిన్నుముట్టినయ్.

అందరూ ఏడుస్తూ, ఎదురుగాలేని తల్లిదండ్రులను గట్టిగా పిలుస్తూ అటూ యిటూ పరుగెత్తసాగేరు. కొందరు గట్టిగా జుట్టుపీక్కుని పెడబొబ్బలు పెట్టేరు. కొందరు భయంతో బిగుసుకుపోయేరు.

"బయట గందరగోళం, బాంబుల శబ్దం పెద్దదవ తలుపులు బ్రద్దలుకొట్టి, కనపడిన ఆడపిల్లనల్లా గదిలోనుండి సాగింది. బయటకు లాక్కువచ్చి నడిరోడ్డుమీద నలుగురైదు గురు కలసి అనుభవించేరు. ఆ అనుభవానికి తట్టుకోలేక కొందరు ఆ దృశ్యాలను చూడలేక కొందరు అక్కడికక్కడే చనిపోయేరు. మరికొంద రమ్మాయిలు మూర్ఛపోయేరు. కొందరు ఎత్తయిన హాస్టలుమేడ అంచుకుపోయి, దానిమీద నుండి క్రిందికి దూకి ప్రాణాలను విడిచేరు. ఇంకా కొందరు పమిట కొంగులతో మెడకు ఉరిబిగించుకొని చనిపోయేరు.

"అలాటి స్త్రీలందరి శీలసంపత్తికాని, దయనీయమైన స్థితికాని ఆ సైనికులలోని రాక్షస ప్రవృత్తిని మార్చలేక పోయినయ్. ఇంకా రెట్టించిన ఉత్సాహంతో ఆ స్త్రీల మానప్రాణాలను కొల్లగొట్టడం ప్రారంభించేరు.

ఆ హింసాకృత్యాలకు తట్టుకొని ప్రాణాలను కోల్పో కుండా మిగిలిన మొండిజీవులలో నేనొకదానిని. నేను చాలా అందంగా ఉంటానని ఢాకానగరంలో నన్నెరిగినవాళ్ళందరూ అనుకుంటూండేవాళ్ళు. ముఖ్యంగా మెడికల్ కాలేజీ విద్యా ర్థినీ విద్యార్థులంతా 'సూర్జహాన్' అని 'విరగని చేతులుగల

వీనస్ బొమ్మ' అనీ పిలుస్తుండేవాళ్ళు. శ్రీమంతుల ఇంట్లో పుట్టినా నా మనశ్శరీరాలు మాత్రం ఎంతో దృఢంగా, ఆరోగ్యంగా ఉండేవి.

"ఆ హోస్టలు ఆవరణలో పదిమంది నన్ను చెరచి, అంతటితో ఫూరుకోక స్పృహతప్పిపోయిన నన్ను వాళ్ళ శిబిరాలకు తీసుకుపోయేరు.

అక్కడ నాకు వైద్యం చేయించి, తమ ఆనందంకోసం నాకు ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదించేరు. ప్రతిరోజూ పగలనక, రాత్రనక నా చేత తప్ప తాగించి, నగ్నంగా నాట్యం చెయ్యమనేవాళ్ళు. చెయ్యకపోతే తొడలమీద, రొమ్ముమీద తుపాకిమడమతో కొట్టేవాళ్ళు రోజుకొక శిబిరంలో నాట్యం చెయ్యటం, అక్కడున్న సైనికుల నందరినీ ఆనందపరచటం నా కర్తవ్యమయిపోయింది. ఎప్పుడూ బ్రాందీ నిషాలో ఉండటంవల్ల వాళ్ళు శారీరకంగా నన్ను పెట్టేహింస నా మనసుని స్పృశించేది కాదు. అలా ఆరునెలలపాటు తమ ఇష్టం వచ్చినట్లు వాడుకుని చివరకు గర్భవతినని గ్రహించి నన్ను నామానాన వదిలేసేరు. నీరసించిన శరీరంతో, తడియారిన గుండెతో ఉన్న నన్ను ఎవరో పుణ్యాత్ములు భారతదేశంలో తెచ్చి పడేసారు. శరణార్థులందరితోపాటు నేను కూడా పెట్టింది తిని, వైద్యసౌకర్యాలు పొంది ఆరోగ్యవంతురాలినయ్యేను. నా గర్భంలో పెరుగుతున్న మలినరక్తంతో కూడిన శిశువును హతమార్చి నా శరీరంలోని పాపచిహ్నాన్ని

డాక్టర్లు తొలగించివేసేరు. కాని నా మనసులో పేరుకుపోయిన పగమాత్రం చావలేదు. నా జీవితాన్ని సర్వనాశనం చేసిన ఆ కిరాతక పాక్ సైనికులమీద నాకు గల ద్వేషం చల్లార లేదు.

"ఎలాగోలా ఆ శరణార్థుల శిబిరాలనుండి తప్పించుకుని తిరిగి తూర్పుబెంగాల్ చేరుకున్నాను. బంగ్లాదేశ్ వాలంటీర్లతో కలిసి రహస్య స్థావరాలలో ఉంటూ పాక్ సైనికులను చాటుమాటుగా ముట్టడించి చంపేను. నా కంటికి కనిపించిన పాక్ సైనికుడినల్లా చంపటమేకాక, చచ్చినవాడి కాళ్ళూ, చేతులూ వేటికవి విడదీసి ఆ మొండెంమీద ఉమ్మి వేసేవరకు నాకు తృప్తి ఉండేదికాదు.

"మత ప్రాతిపదికమీద ఒకదేశాన్ని, జాతిని నింపగలనని భావించేడు. మతోన్మాదియైన యాహ్యాఖాన్. అతని నమ్మకాన్ని నిలబెట్టే ప్రయత్నంలో అతని సైనికులు తమలో ఉన్న కనీసపు మానవత్వాన్ని కూడా విస్మరించి, విశృంఖలంగా ప్రవర్తించేరు. మతంకన్న మానవత్వం గొప్పదని, ఆయుధశక్తికన్న ప్రజాశక్తి బలమైనదని నిరూపించటానికి కంకణం కట్టుకున్న బంగ్లాదేశ్ వీరులతోపాటు నేనుకూడా చేతనయినంత ప్రయత్నం చేసేను. మా ప్రయత్నాలకు భారతదేశపు సహాయం, భగవంతునిదయ అండగా నిలిచి మాకు విజయాన్ని చేకూర్చినయ్. బంగ్లాదేశ్‌కి నిరంకుశాధికారం నుండి విముక్తి లభించింది. వంగబంధు 'ముజ్‌బీర్ రెహ

మాన్' అధ్యక్షతలో మనదేశం స్వాతంత్ర్యాన్ని, ప్రజా స్వామ్యాన్ని యికతప్పకుండా కాపాడుకుంటుంది.

"మరి నా సంగతి ఏ సమయంలో తెలుసా? మా యింట్లో ఒక్క ప్రాణికూడా మెదలకుండా పాక్ బాంబుల ప్రేలుడులో చనిపోయేరు. ఇల్లు, ఆస్తి అంతా ధ్వంసం అయిపోయినయ్. ప్రస్తుతం నాలో ఉన్న దొకే ఒక్క కోరిక. దేశంలోని పరిస్థితులు కుదుటబడిన తరువాత మెడిసిన్ చదువు కుని కొనసాగించి వైద్యురాలిగా స్థిరపడిపోతాను. నాలాగా మానవాధముల కిరాతక కృత్యాలకు బలియైన స్త్రీలకు సేవ చేస్తూ నా జీవితాన్ని గడపాలని నిశ్చయించుకున్నాను" అంటూ ముగించింది అజీబ్.

ఆమె అజీబ్ వంక అప్రతిభురాలై చూస్తూ కూర్చుండి పోయింది. అజీబ్ ఏడుస్తుందేమో – ఆనాటి సంఘటనలను తలచుకుని అనుకుంది.

కాని చిత్రం! అజీబ్ కళ్ళల్లో ఎంతమాత్రం తడిలేదు, ఆమె కళ్ళు తీక్షణంగా చూస్తున్నాయ్. 'అజీబ్! నువ్వు సామాన్య యువతివి కావు' అనుకుంది ఆమె మనసులో.

ఇంతలో అజీబ్ ఎవరో పిలిస్తే వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె మరల తన ఆలోచనలతో పడిపోయింది. అజీబ్‌లాగా సైనికుల చేతుల్లో చిక్కి గర్భవతులైన స్త్రీలు యిప్పుడు తనతోపాటు ప్రయాణం చేస్తున్న వాళ్ళల్లో చాలామంది ఉన్నారు. వాళ్ళల్లో చాలామంది ప్రాణా

లెక్కడపోతాయోనన్న భయంతోను. అక్రమసంతానానికి తల్లులవబోతున్న తమ దీనస్థితికి సిగ్గుతోను, గర్భస్రావానికి అంగీకరించలేదు. ఆ గర్భవతులలో కన్యలు, వివాహితలు, యువతులు, నడివయస్కురాండ్రు అన్నిరకాలవారూ ఉన్నారు. ఊరు పేరు తెలియని కిరాతకుల సంతానభారాన్ని మోస్తున్న ఈ స్త్రీలను వారి తాలూకు బంధువులు, భర్తలు ఏ రకంగా ఆహ్వానిస్తారు? వారికి పుట్టబోయే సంతానంయొక్క భవిష్యత్తేమిటి? ఆ ఆలోచనలకే వళ్ళు గగుర్పొడిచింది ఆమెకు?

వాళ్ళందరితోను పోలిస్తే నిజంగా తాను అదృష్ట వంతురాలే...ఆ రోజు... తను భర్త కౌగిలిలో వెచ్చగా నిదు రిస్తున్న సమయంలో ఫెళఫెళమంటూ తలుపులు బ్రద్దలు కొట్టుకుని లోపలికి వచ్చేరు యిద్దరు సైనికులు.

ఇంట్లో తామిద్దరూ తప్ప మరెవ్వరూ లేరు.

లోపలికి వస్తూనే ఆ సైనికులిద్దరూ తనమీద పడ్డారు. తన భర్త ఉనికినే గమనించనట్లు. అది చూసి భర్త వాళ్ళ మీద కలియబడ్డాడు. ఒకడి చేతిలోని తుపాకితో అక్కడి కక్కడే వాడిని కాల్చి చంపేడు. అది చూసి రెండవవాడు తనని వదిలి ఆయన వెంటపడ్డాడు. దాంతో ఆయన బయ టకు పరుగుతీసేడు.

ఆ సైనికుడికి పారిపోతున్న పురుషుడి ప్రాణంకన్న నిస్సహాయంగా నిలబడిన స్త్రీ శీలమే ప్రియమైనదిగా తోచింది

కాబోలు. తనని బలాత్కరించటానికి ప్రయత్నించేడు. తను మాత్రం లొంగలేదు. శాయశక్తులా అతనితో కలియబడి శీలాన్ని కాపాడుకుంది. తన అరుపులు, ఏడుపులు విని బంగ్లా వీరులు నలుగురు లోపలికివచ్చి ఆ కిరాతకుడిని హతమార్చి తనని కాపాడేరు.

చిరిగిపోయిన బట్టలతో, గాయాలలో కూడిన శరీరంతో నిస్సత్తువగా కూలబడిన తనని ఆ నలుగురు వీరులూ మోసుకుని సురక్షిత ప్రదేశానికి తీసుకుపోతుంటే అంతకు ముందు ఒకగంట క్రితం తనభర్త సమక్షంలోనే తన శీలాన్ని చెరచటానికి ప్రయత్నించిన కిరాతకులు జ్ఞప్తికి వచ్చేరు తనకి. "ఓ మనిషీ! నీలోని రాక్షసత్వాన్ని చూసి నిన్ను నిందించనా? నీలోని దైవాన్ని చూసి నమస్కరించనా?" అనుకుంది తను.

వీరెవరో తనకి తెలియదు. ఐనా తనభర్త వెంట లేక పోయినప్పటికీ తోటిమనిషిగా, స్త్రీగా తన నిస్సహాయతకు జాలిపడి తనని రక్షించటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు వీళ్ళు. ఇంతటి దయామయులకు భగవంతుడు తప్పక సహాయం చేస్తాడు" అనుకుంది తను మనసులో.

తనని మిగతా శరణార్థులతోపాటు కలిపి భారతదేశం పంపేరు. అక్కడికి చేరుకునేవరకు ఎన్నో గండాలు గడచినయ్. తీరా చేరుకున్న తరువాత కూడా తమని వక్రవిధి వెంటాడుతూనే ఉంది. ఒకపక్క సరియైన ఆహారం, నిలువ

నీడా లేక కాందిశీకులందరూ అలమటిస్తుంటే వారి ప్రాణాలు ఎంత గట్టివో పరిశీలిద్దామా అన్నట్లు కలరావ్యాధి తమ శిబిరాలలోకి ప్రవేశించింది. ఎన్ని వైద్యసౌకర్యాలు కల్పించినా రోజురోజూ వందలమంది ప్రాణులు టపటప రాలిపోసాగేరు. తననికూడా ఆ వ్యాధి చేరదీయబోయింది గాని అదృష్టంకొద్దీ బ్రతికి బయటపడ్డది.

నిముషాలు, గంటలు, రోజులు, నెలలు లెక్కపెడుతూ తన భర్తకోసం బ్రతికింది యిన్నాళ్ళూనూ, తన దేశానికి స్వాతంత్ర్యం లభించిందనీ, పరిస్థితులు చక్కబడినాయని విన్నది. ఇంక తనకు భయంలేదు. తనభర్త అనురాగాన్నుండి దూరమయ్యే అవసరం తనకింక లేదు.

నాలుగురోజులపాటు బస్సుల్లో, రైళ్ళలో, ఎడ్లబండ్లలో, కాలినడకన ప్రయాణంచేసి చివరకు తమ పల్లెను చేరుకుంది ఆమె.

తను పుట్టి పెరిగిన ఆ పల్లె, తనని ఒకింటిదానిని చేసిన ఆ పల్లెలోని ప్రతి మట్టికణాన్ని స్పృశించగానే ఆమె శరీరం పులకించిపోయింది.

అదిగో...ఆ గుడిసెల్లోని బోయీలే కదూ తనని పల్లకీలో మోసుకుని అంతవ రింటికి తీసుకువెళ్ళింది...ఆ మెల్లకన్ను పిల్ల గంగూలిగారి మనమరాలు కదూ. ఏడాదికే ఎంత పెద్దదయింది! అదిగో! అటు కర్రపట్టుకుని నడుస్తూ పోతున్నది ముఖర్జీ మహాశయుడు కదూ? ఆ ముసలిప్రాణం యీనాటికీ

యిన్ని భీభత్సాలను చూసి కూడా చలించలేదన్నమాట! ఆ మేలి ముసుగులోపల తలవంచి బిందె చంకన పెట్టుకుని పోతున్నది కరుణామయి కోడలు కదూ? ఆమె పెళ్ళీ తన పెళ్ళీ నాలుగురోజుల తేడాతోనేగా అయింది?...అదిగో...అదే తమయిల్లు...అబ్బ? ఆ నాటి సంఘటన తలచుకుంటే వళ్లు గగుర్పొడుస్తుంది. ఆ యింటిని వదిలి వెళుతున్నప్పుడు మీా పరిసరాలన్నీ ఎంత భీభత్సంగా ఉన్నయ్? శాంతి. స్వాతంత్ర్యం తాండవమాడుతున్న యీా రోజు ఆ పరిసరాలే ఎంత అందంగా ఆనందంగా కనపడుతున్నయ్! అయ్యో? ఆ యింట్లోకి నీళ్ళబిందె మోసుకుపోతున్న ఆ యువతి ఎవరు? తన భర్త ఏమయ్యాడో తనతోపాటు అతనుకూడా యిల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయేడా? ఆ యింట్లో ఉన్నదెవరో, తననెవరూ యింతవరకు గుర్తించలేదు. బహుశా తనరూపంలో వచ్చిన మార్పే కావచ్చు దానికి కారణం...కాసేపు తన యింటి అరుగుమీాదనే కూర్చుని ఆమె మళ్ళీ బయటకు వస్తే "ఈ యింటివారు ఎక్కడున్నారు?" అని అడగవచ్చు. అమ్మయ్య ... అరె ఎవరు? ఎవరు? ఔను ఆయనే? ఆయనే? సందేహం లేదు.

"ఏమండీ?" అంటూ ఇంట్లోనుండి బయటకు వచ్చిన యువకుడి కాళ్ళమీాద వాలిపోయింది ఆమె.

అతను కాళ్ళు వెనక్కు తీసుకుని "ఎవరు నువ్వు?"

అన్నాడు. ఆమె సంతోషాన్ని ఆపుకోలేక గట్టిగా ఏడ్చేస్తూ "నేను—నేను—మీ..." అంది మాటలు మింగుతూ

"ఏమిటీ? నువ్వా ఛీ...? ఎందుకు వచ్చావు? పో" అన్నాడు కర్కశంగా.

"అయ్యో అదేమిటీ? నేను మీ అర్ధాంగిని. నేనిప్పుడు ఎక్కడకు పోయేది? మీ కోసం—రోజొక యుగంగా గడుపుతూ...ఎదురుచూసి వస్తే... చివరికి మీరు—నన్ను పొమ్మంటారా? నేనేం చేసేను చెప్పండి? నేను ఏం పాపం చేసేనని నన్ను పొమ్మంటున్నారు?" అంది ఏడుస్తూ.

"నువ్వు చేసిన పాపమేమిటో యింకా చెప్పాలా నా నోటితో ఆ రోజు నా కళ్ళఎదుటే వాళ్లు నిన్ను ముట్టుకు కున్నారు, బలాత్కరించేరు. ఈ ఎనిమిదినెలల్లోను ఎంత మంది చేతులు మారేవో...ఎవరికి తెలుసు? ఇంకా ఆ రోజు చచ్చిపోయేవనుకున్నాను. బ్రతికే ఉన్నావన్నమాట? నా కళ్ళారా చూసేను. చెవులతో విన్నా - నీలాటి స్త్రీలందరికి ఎట్టి దుర్గతిని—అన్నీ తెలిసి నిన్ను ఏలుకోవటానికి నేనేం చవటననుకున్నావా? లేక మగసిరిలేని మగవాడిననుకున్నావా?" అన్నాడు.

ఆ వాక్యాలు ఒక్కటొక్కటే ఆమె చెవులకు సోకినంతనే ఆమె గుండె తునాతునికలై పోయింది. కాని ఆమెలో ఏమూలో మినుకు మినుకుమంటున్న జీవితేచ్ఛ ఆమెలోని ఆత్మాభిమానాన్ని చంపి, అతనిని ప్రాధేయపడేటట్లు చేసింది.

"నన్ను నమ్మండి. ఆ రోజు మీరు కళ్ళతో చూసింది మాత్రమే జరిగింది. మీరు పారిపోయేక రెండవసైనికుడితో కలియబడి, వారి బారినుండి తప్పించుకున్నాను. నా కేకలు విని—మీరు పారిపోయినా—ఎవరో పుణ్యాత్ములు వచ్చి రక్షించి భారతదేశానికి వలసపోయే కాందిశీకులతో పాటు నన్ను కూడా పంపేరు. ఈ నాటివరకూ శీలవతినే—నమ్మండి, నేనే పాపమూ ఎరుగను...—" అంది కన్నీళ్ళతో అతని పాదాలను కడుగుతూ.

కాని ఆమె కన్నీళ్లు అతని రాతిగుండెను ఏమాత్రం కరిగించలేదు. 'ఆత్మ నిత్యం, శరీరం క్షణికం' అని చిలకపలుకులు పలికే అతనిలోని సంస్కారం తన అర్ధాంగి శరీరానికి అంటుకున్న యిసుమంత మలినాన్ని అంగీకరించలేకపోయింది. అంతేకాదు. నిష్కళంకమైన ఆమె ఆత్మసౌందర్యాన్ని, గుర్తించలేకపోయింది కూడాను. "ఏం...ఆ రోజు జరిగింది మాత్రం ఏం తక్కువని? నాకళ్ళముందే ఇద్దరు మగవాళు నీ శరీరాన్ని స్పృశించేరు. చూస్తూ చూస్తూ మైలపడిన ఆ శరీరాన్ని నేను మళ్ళీ ముట్టుకోగలనా? అందుకే నేను మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకున్నాను. నేను తండ్రిని కాబోతున్నాను. తెలిసిందా? ఇంక యీ యింట్లో నీకు ఒక్కక్షణంకూడా స్థానం ఉండదు. ఫో! ఏ పుణ్యాత్ములు నిన్ను రక్షించేరో...ఆ పుణ్యాత్ముల పంచనే జీవించు. మాజోలికి మళ్ళీ రాకు" అన్నాడు.

అంతే! ఆమెకన్నీరు ఒక్కసారిగా గడ్డకట్టుకుపోయింది. తన శరీరాన్ని పరపురుషులు స్పృశించేరన్న నేరానికి తనని తిరస్కరించిన భర్త, ఏ చేతులతో ఒకప్పుడు తన శరీరంలోని అణువణువును స్పృశించేడో ఆ చేతులతోనే మరొక స్త్రీ శరీరాన్ని స్పృశించేడనీ. రాబోయే సంతానాన్ని ఆ చేతుల తోనే పెంచి పెద్దచెయ్యబోతున్నాడనీ విన్న తరువాత— ఆ యింట్లో ఒక్క క్షణంకూడా తనకి స్థానం ఉండదన్నమాట నిజమే!

"శరీరం క్షణికమని తెలిసీ, స్త్రీల శారీరక పవిత్రతకు అధిక ప్రాధాన్యత నిచ్చే పురుషుల ఔదార్యానికి యివే నీరాజనాలు!...భగవాన్! నేను చేసిన నేరం ఏమిటి? స్త్రీ అయిపుట్టటమే నేరమా? లేక పతివ్రతల పుణ్యభూమిలో పుట్ట టమే నేను చేసిన పాపమా? అవే నా నేరాలైతే...అందు వల్లనే నాకీ దుస్థితి కలిగిందంటే ......యీ పతివ్రతల గడ్డమీద స్త్రీగా జన్మించినందుకు నేనే సిగ్గుపడుతున్నాను..." అంటూ గాలిలో తేలిపోతున్న అంతర్వాణి ఘోషించింది.